

Hogyan kezd Isten újat? 3. rész

Lekció: Jn 15,18-25 / Textus: Ézs. 51, 7-8

2013. augusztus 11.

Elképzelhető-e még egyszer öröm ott, ahol most sírás van? Élet ott, ahol most gyász és halál uralkodik? Ha meg tudott fordulni a helyzet életből, bőségből, elégedettségből szomorúságba, gyászba, akkor vajon vissza tud-e fordulni újra? Ami elromlott, ami összetört, ami elveszett, az vajon helyreállhat-e ismét?

Harmadszor mondtam el ugyanezeket a mondatokat. Ézsaiás könyvének 51. fejezete alapján azzal a témával foglalkozunk harmadik hete, hogyan kezd Isten újat az Ő népe életében. Hogyan történhet ez? Elképzelhető-e, hogy ha valami összeomlott, elromlott, tönkrement, az ismét helyreálljon? Ézsaiás próféta küldetése éppen az, hogy egy konkrét történelmi helyzetben meghirdesse: igen, Isten újat kezd, Isten helyreállít.

Történelmileg a babiloni fogság idejében vagyunk. Kb. 70 évvel korábban Babilon Nabukodonozor vezetésével több hullámban és számtalan ostrom által támadta, a végén teljesen elfoglalta Júdát és Jeruzsálemet. Lerombolta a várost, lerombolta a zsidók szent helyét, a templomot, ahol Istennel találkoztak és a lakosságnak egy jelentős részét deportálta Babilonba. A deportálás, a fogság nem jelentette azt, hogy Babilonban barakkokban kellett volna élniük – élhettek a nép között, de idegenben, fogságban voltak, és ami övék volt, a hazájukat, városukat, templomukat a teljes pusztulásban kellett maguk mögött hagyni. A családokat rengeteg személyes veszteség érte. Majd hosszan nem változott semmi. Hetven év alatt már a harmadik generáció született meg idegen földön. Olyan generáció volt ez, ahol a családi történetek, a szülők és nagyszülők elbeszélései tele voltak a pusztulás képeivel. Mi volt, amikor körbezárták a várost; mi volt az éhség idején, amikor a szó szoros értelmében a halott gyerekeket kellett megenni; mi volt, amikor az ősoket, a rokonokat kivégezték.

Ebben a helyzetben küldi Isten a prófétát, akinek az a feladata, hogy meghirdesse: lejárt a fogság ideje, Isten újat kezd a népnek az életében. Érezzük mindannyian, hogy ezt hihetetlenül nehéz befogadni. Ezt a nagyon nagy örömhírt, hogy Isten uralkodik, újat kezd, rettenetesen nehéz befogadni egy megtört, megroppant közösségnek. Beszéltünk arról, hogy Isten ebben a fejezetben három nagyobb egységben beszél a néphez. Háromszor mondja, hogy „hallgassatok rám!”, „figyeljetek rám!”, „hallgassatok rám!” Ez a három megszólítás tagolja a szakaszt három részre, mintha Isten maga is újra és újra megküzdene a harcot: hogyan tudom én átvinni ezt az üzenetet, hogyan tudom eljuttatni a szívetekbe azt, hogy valóban képes vagyok helyreállítani azt, ami elromlott, és én meg is fogom ezt veletek tenni? Szó volt arról először, hogy Isten a pusztulás képei helyett, ami ott él ezeknek az embereknek a szívében, az élet képeit festi eléjük. Másodszor arról, hogy Isten újat teremtő, helyreállító munkájának objektív alapja az, hogy Ő uralkodik a történelemben, Ő kormányoz, kézben tart mindent.

Ma pedig arról szeretnék beszélni ennek a két bibliai versnek az alapján, hogy ahhoz, hogy az újat be tudjuk fogadni, nagyon fontos az, hogy ellen tudjunk állni a környezetünk hitetlenségének, kezelni tudjuk a környezetünk gyalázkodásait, megvetését, szitkozódásait.

Három dolgot mondok el ezzel kapcsolatban:

- Ott és akkor a babiloni fogságban hogyan jelentek meg az elbátortalanító, gyalázkodó, szitkozódó, Isten újat kezdő üzenetét aláásó gondolatok, érzések?

- Mi ennek az ellenszere? Mit jelent Istenre hallgatni a gyalázkodó hangok helyett?
- Honnan lehet erőnk arra, hogy Istenre hallgassunk?

1. Az emberek gyalázkodása

Amikor a Babilonban élő zsidó közösséget eléri a próféta üzenete, hogy Isten újat kezd, az nyilvánvalóan nem egy légtüres térben történik. A meghirdetett próféta szó, hogy lejárt a fogág ideje, Isten uralkodik, szabadítást szerez, helyreállít, hazavisz - nem úgy érkezik meg, hogy avval mindenki egyetért, annak mindenki örül, azt mindenki hálával és lelkesen fogadja. Nagyon sokan nem örültek ennek az üzenetnek, nem hitték, és nem is nagyon kívánták, hogy így legyen. S annak a fanyalgásnak, ami azok körül zajlik, akik ezt hallják, hihetetlenül erős elbátortalanító és elcsüggesztő ereje van. Ezért mondja azt Isten: *„ne féljete az emberek gyalázkodásától, szitkozódásuktól ne rendüljete meg!”*

Kikre vonatkozik ez ott és akkor? Lehetséges, hogy azokra a babiloniakra, akik megvetik a közöttük élő zsidókat a maguk különbözősége, eltérő nemzeti és vallási identitása miatt. A zsidóság ugyanis valamilyen szinten Babilonban is megőrizte a hitét, a gondolkodásmódját, nemzeti identitását, a különállását, és az üzenet hallatán ez a megőrzött, bár megtépzott identitás elkezd felforrósodni, fel erősödni bennük. A győztes, fogvatartó, uralkodó nép hogyan tekint erre? Az ő szemükben Izrael olyan legyőzött nép, amelynek már se otthona, se múltja, se szent helye, semmije nincsen. Azt mondják: „mit beszéltek arról, hogy itt valami új fog kezdődni? Ti nullák vagytok! Ti legyőzöttek vagytok! Ti semmik vagytok! Ti megvertek vagytok! Nektek végetek lett egyszer s mindenkorra! Mit beszéltek arról, hogy majd újraindul minden? Hogy hazamentek és újraépítete az országot, és újraépítete az életet? Ez nevetséges!” S ebben ott van az a dinamika, ami a mai életünkben is megjelenő nagyon kegyetlen dinamika, s ami oly sokszor érvényesül ott, ahol valaki gyengévé lesz, veszít, elbukik, fogságra jut. Bárki, aki ebbe a helyzetbe kerül, nagyon könnyen megkapja másoktól, a látszólag erősektől, ugyanezt a gyalázkodást. Te semmi vagy! Te semmivé lettél! Te sehova nem vitted! Már mindent elvesztettél! Mit akarsz te még? Mit gondolod, hogy számodra még bármi újat, bármi jót tartogat az élet?

De az is lehetséges bibliamagyarázók szerint, hogy nem csak, vagy egyáltalán nem is a babiloniak azok az emberek, akik ezeket a gyalázó és szitkozódó szavakat mondják, hanem a fogságban élő zsidó közösségen belül van megoszlás. Ti. a zsidó közösség egy része otthonra talált Babilonban, alkalmazkodott, megtalálta a számításait. S ennek a résznek sokkal realistábbnak tűnhet a saját gondolkodásmódja, saját gyakorlata, mint ez az „álmodozás”, hogy majd Isten újakezd mindent és haza lehet térni.

El tudom képzelni, miféle párbeszéd hangzhatott a két tábor között. Azok, akik a zsidó közösségen belül hallják a próféta üzenetét, hallgatni akarnak rá, készek elhinni, hogy Isten uralkodik, újat kezd a lehetetlenben is, helyreállítja a romokból - s a másik tábor, akik berendezkedtek az idegenben, és nem készek elhinni mindezt.

- Azt mondja az első csapat: „Hallottátok! Isten újat kezd! Megígérte ezt korábban, most beteljesíti. Visszatérünk Jeruzsálembe, visszatérünk a Sionra.”
- A másik: „Ébredjete már fel, térjete észhez! Minden csupa rom! Esély nincs ezt helyreállítani. Nincs annyi ember, nincs annyi erő, nincs annyi forrás. Bolond álmodozók vagytok. Nem lesz ebből semmi! Föl kellene ébrednetek a múltból és élni végre itt a valóságban!”
- Mire: „Hát nem értete? Amit Isten itt mond arról, hogy Ő uralkodik, hogy új készül, az ugyanaz, mint mikor egyszer az őseinket hasonló pusztulásból, Egyiptomból, a rabszolgaságból kihozta. Ugyanerre készül most is, kihoz bennünket Babilonból!”

- Mire mi a válasz: „Teljesen elment az eszetek! Az a Biblia! Az egy régi történet. Lehet, hogy valamikor megtörtént, lehet, hogy úgy volt (nem voltunk ott, ki tudja?) Persze, ezt ünnepeltük, meg talán még ünnepeljük most is - de nem úgy történnek ma a dolgok, mint ahogy valamikor le volt írva.”

Érezzük, hogyan lesz ebből pillanatokon belül gyalázkodás, szitkozódás, elbátortalanítás, elcsüggesztés.

Isten újat kezd! Meghirdeti. De annyi erő van az ellen, hogy ezt be tudjuk fogadni. A mai világban, ha valaki keresztény emberként, vagy akár keresőként elindulna afelé az út felé, amit Isten kezdeni akar az életében, el akarja hinni, hogy ami tönkrement, elveszett (kapcsolat, család, valami, amit nagyon elrontottál, vagy nagyon elromlott), azt Isten újra helyreállítja, és ez szóba kerül mások között, mi az egyik, amit mondanak? Az hogy: „Ne hülyéskedj már! Te ilyenekben hiszel? Figyelj, a kereszténység, vagy bármi más vallás az a lehető legmaradibb, legbutább dolog, amiben hihetsz.” Mert ez az egyik alapvető gondolati struktúra a mai társadalomban. Nem is olyan régen a közgondolkodásban a modernitás azt jelentette: felvilágosodás, haladás, fejlődés, tudomány, előrejutás. Evvel szemben bármilyen vallás azt jelentette: szűklátókörűség, butaság, képzetlenség, maradiság. Nem mondta ezt így ki senki, de ez munkált az embereken.

Ma pedig már ezen is túl vagyunk. A mai posztmodern gondolkodás már nem azt mondja, hogy boldogság a vallásosság. De ha hallja, hogy személyesen Jézusban hiszel, egy keresztény gyülekezethez tartozol, és hiszed, hogy Isten újat akar kezdeni az életeddel – akkor azt mondja: „rendben van. Hihetsz bármiben, ez teljesen jó! De nehogy már korlátozd magad egy vallásra, egy gyülekezetre! Nehogy már engedd, hogy intézményes és dogmatikus formák határozzanak meg! Nehogy már engedj az agymosásnak, hogy mások mondják meg neked, mit higgyél!” Ez a gondolkodásmód annyira a szubjektivitásra, az individuumba épít, hogy csak azt fogadja el igaznak, amit az egyén érdekei, élményei határoznak meg. Ha klasszikus értelemben kereszténynek vallod magad, kész az előítélet: az nem a tiéd, az nem őszinte. Ott mások diktálnak.

A közeg, amelyben élünk, és amelyben Isten megszólít bennünket, alapvetően ellenséges. Te el akarod hinni, be akarod fogadni, hogy Isten újat kezd az életedben, mert uralkodik és cselekszik. De ha ezt megvallod a nem keresztény barátaid, ismerőseid előtt, akkor megtapasztalod, milyen erők visznek, vonnak vissza, hogy „ne csináld már!” De az is nehéz, ha emiatt úgy döntesz: akkor inkább még csak nem is adom jelét annak, ami bennem munkál, hogy én elhiszem, hogy Isten újat kezd – mert ha meg nem tudod ezt megvallani, akkor téged is elsodor a hitetlenség ereje. Ha megvallod, gyaláznak érte – ha nem vallod meg, elsodrószt. Mi legyen hát?

Jézus azt mondta: *„ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket” (Jn.15.18.)*. Tehát amiről beszélünk, az teljesen normális és természetes. A világ alapvetően ellenséges Istennel, nem örül az örömhírnek, nem tud együtt mozdulni ebben veled, velünk, és gyűlöl Istent. Ez az istentelenség, gyűlölet megjelenik, elér, körbevesz, oly könnyen elcsüggeszt minket. De még mielőtt valaki önmagát akarná igazolni ebben, s azt mondaná: „igen, gyűlöl a világ, én is gyűlölöm a világot”, még mielőtt viszontgyűlölnéd azokat, akik téged megvetnek vagy gúnyolnak, ne felejtse el valamit: te ugyanúgy gyűlölöd Istent egy napon! Te ugyanúgy Isten ellensége voltál valamikor. Lehet, hogy most azt mondod: nem, te nem! Te soha nem szidalmaztál másokat, soha nem gyaláztál senkit, mindig jó voltál, legalábbis törekedtél rá – és ez bizonyára így is van. De ha most nagyon tiltakozol, mert azt mondod: te soha nem voltál Isten ellensége, akkor foglalkoznod kell ezzel a kérdéssel, mert akkor lehet, hogy még mindig az vagy. Mert meg kell érteni: az Evangéliumnak a lényege az,

hogy a szívünk mélyén még a legjobb cselekedeteinkkel, a legvallásosabb dolgainkkal is alapvetően Isten ellenségei, akarátának, törvényének, szeretetének elutasítói vagyunk mindaddig, amíg Jézus Krisztusban fel nem ismerjük, hogy Ő a mi bűneinkért halt meg. Az Ő ellenségei voltunk, és Ő mégis szeret és elfogad minket, és ezért megbékélhetünk Vele. Gyűlöl titeket a világ? Igen. Jézusért. De én ugyanúgy gyűlöltem ezt az Istent, amíg nem lettem egészen az Övé.

„Ne féljete..., ne rendüljete meg...!” Amikor Isten újat kezd, újat jelent be, meghirdeti, hogy uralkodik, szabadítása örömhírét közli veled egy-egy egészen konkrét helyzetben, indulna a szíved, hogy higgy ebben, ráállj erre – ez olyan nehéz! Kívülről annyi minden jön, ami elcsüggeszt. De szeretnék rámutatni még valamire: nem csak kívülről jön a gyalázat és az elcsüggesztés, hanem belülről is támad. Sokakban belül is megy a lemez: „lehetetlen, hogy Isten újat kezd veled, ne gondoljad már!” Lehet, hogy a saját sebzett szívedből, gondolkodásból jön az, hogy te ezt nem érdemled. Nálad végleg elromlott minden. Számodra már nincs megbocsájtás. Téged már nem lehet helyreállítani. Te nem vagy elég jó ehhez. Te nem vagy elég értékes ehhez. Te méltatlan vagy. Mindenki utál, s ha egészen őszinte vagy: te is utálsz saját magadat. – Mindez persze eredetileg valahonnan kívülről jött. Jelen van a kultúránkban, s valamikor valahol különösen mélyen beléd égette valaki: egy szülő, egy testvér, valaki, akibe szerelmes voltál, valaki, akit szerettél és különösen fontos volt neked. Történt valami az életedben, bántottak, megsebeztek ezzel, és észre sem vetted, mennyire beléd égett. Hallod, ismétled, újra és újra játszod a lemezt: nem vagy elég jó, nem vagy méltó, túl szennyes vagy.

Amikor Isten bejelenti azt, hogy Ő újat akar kezdeni az életünkben – nem csak avval kell megküzdenünk, hogy mit gondolnak rólunk mások, hanem azzal is meg kell küzdenünk, hogy mit gondolunk mi magunkról. Az egyiknek az ereje abban áll, hogy attól függsz, amit más mond vagy gondol rólad, a hitedről, a helyzetedről. A másik onnan veszi az erejét, hogy attól függsz, amit saját szíved, saját bensőd mond rólad. Mindkettő lehetetlenné teszi, hogy azt fogadd be, amit Isten készít, ahogyan Ő uralkodik. Hogyan lesz ebből új? Hogyan lehet e két erős elcsüggesztő, szidalmazó hangot, a külsőt, ami a környezetből jön, és a belsőt, ami a sebzett szívből fakad, meghaladni, semlegesíteni, hogy elérjen bennünket Isten üzenete?

2. Mit jelent Istenre hallgatni?

Egyetlen módja van annak, hogy ne függjünk, és ne rendüljünk meg a külső és belső elcsüggesztő hangoktól. Ez pedig az, hogy Isten hangjának tesszük ki magunkat. Mit jelent ez? Mit jelent Istenre hallgatni?

Azt mondja a próféta: *„hallgassatok rám, akik ismeritek az igazságot, népem, amely szívébe zárta tanításomat!”* Ha meg akarjuk érteni ennek a mondatnak az alapján, hogy mit jelent Istenre hallgatni, akkor egy gyönyörű kettősséget kell meglátnunk. Ti. azt, hogy Isten szavának a hallgatása egyszerre jelent egy végleges megérkezést, és folyamatos nyitottságot. Mind a kettőre szükség van ahhoz, hogy meg tudj haladni a kívülről vagy belülről hangzó becsmérést, szitkot, bátortalanítást, és Isten hangját halld.

„Ismeritek az igazságot, népem, amely a szívébe zárta tanításom.” – Csak lásd ezt a képet: az ige úgy beszél itt a közösségről, mint aki szívébe zárta Isten tanítását. A kép: bezárni valamit a szívünkbe, egyfajta véglegességet hordoz. Nem az jelenik meg előttünk, hogy valamit bezárunk a szívünkbe, aztán kidobjuk onnan, majd újra bezárjuk, meg újra kidobjuk, meg újra be és újra ki... Ilyen nincs! Ha bezártuk, annak van egy véglegessége. S amit bezártunk a szívünkbe, az nem egy információ csupán, hogy valamit tudunk Istenről. Ismerni az igazságot - az egy nagyon személyes ismeret a Bibliában. Azt

jelenti, hogy van valami olyan alapismeret, alap bizonyosság nem csak a fejünkben, hanem a lényünk legmélyén Istennel kapcsolatban, amit olyan módon bezártunk a szívünkbe, megismertünk, magunkhoz öleltünk, hogy azt alapvetően soha semmi nem kezdheti ki. Semmi nem bizonytalaníthat el. Ha meg akarod ragadni az életed egy pontján, hogy Isten újat kezd, hogy amit végleg elveszettnek hittél, az helyreállítható; ha nem akarsz felülni a környezet szidalmainak és a saját kishitűségednek és önutálatodnak, akkor egészen biztosan tudnod kell, hogy van egy tőled függetlenül létező isteni igazság, amit bezárhatsz a szívedbe, és amibe belekapaszkodhatsz minden körülmények között.

Vannak alapvető igazságok, amelyeket ismerned kell. Ilyen igazság az, hogy Isten igazságos Isten, aki gyűlöli és megbünteti a bűnt. Izrael népének is találkoznia kellett ezzel. Nem véletlenül vannak ott, ahol vannak, Isten büntetése ez. De van más igazság is, amit tudni kell Istenről, és ami független a mi érzéseinktől, benyomásainktól, és ezt az igazságot is mélyen a szívünkbe kell rejteni. Ilyen tőlünk független, objektív igazság az, hogy Isten szerető Isten, aki megbocsátja a bűnt, és megtartja az ígéretét. Azt ígérte, hogy le fog járni a fogság, ki fogja őket hozni, helyre fogja őket állítani. Nem csak mondja ezt, hanem képes és hatalmas is arra, hogy mindezt megtegye. Ez az az igazság, amit a népnek egy része bezárt a szívébe, ami alapján el tudta hinni, hogy Isten újat kezd.

Ma is, velünk is ugyanez a helyzet. Az az objektív igazság, amit szívünkbe kell zárunk, hogy képesek legyünk Isten szavát hallani, az a Jézus Krisztus Evangéliumának ismerete. Ha megvan benned ez az ismeret, nem csak mint információ, hanem mint szívedbe zárt igazság – akkor ez egy végleges megérkezés. Mert ezt semmi nem kezdheti ki. Szükséged van erre a mély meggyőződésre ahhoz, hogy meghalljad, amit mond. Kikezdetetlen biztonság ez: a szívedbe zártad Isten igazságát, Aki nem változik. Isten jelleme, megváltó tette, örök hűsége és szeretete nem változik.

Persze ez a biztonság, ez a megérkezetttség egyben kísértés is. A magabiztosság, a halott ortodoxia kísértése: tudom az igazságot, mindent tudok már. Éppen ezért annyira fontos a dolog másik oldala, a folyamatos nyitottság.

Isten azt kéri a néptől: „hallgassatok rám!” Elküldi a prófétát, szól, és nézi, talál-e olyanokat, akik nyitottak és befogadják, amit ott és akkor mond. Isten kapcsolatot akar a népével, és ebben a kapcsolatban folyamatos megmaradást. Gondoljatok bele! A Babilonban lévő zsidó közösség hiába tudná, a szívébe zártan, hogy milyen Isten, ha nem lennének folyamatosan nyitottak is (legalább némelyek közöttük) Isten hangjára. Elédegélhetnének Babilonban még vagy ezer évig ezzel az ismerettel, hogy milyen Isten, ha nem hallanák meg, amikor a próféta jön, amikor Isten szól és bejelenti az újat. Ki fogja meghallani Babilonban azt, hogy most vége a gyásznak, a pusztulásnak, újat fogok kezdeni, és ezt véghez fogom vinni? Ki fogja meghallani, ha nem azok, akik tudják, mert a szívükbe zárták az igazságot, hogy Isten hatalmas, az ígéreteihez hűséges Isten – és akik most aktuálisan is készek annak meghallására, amit Ő hirdet? Most halljuk a hangját, értjük a szavát – és tudjuk, hogy azt meg is fogja cselekedni, mert a szívünk mélyén így ismerjük Őt. Csak így működik. Aki a közösségben már rég nem így ismeri Őt, az azt fogja mondani: blőd duma, hogy Isten újat kezd. Értitek?

Mindkettő elengedhetetlen tehát. Hiába van ott a szívükbe zárt objektív ismeret Isten igazságairól, ha emellett nem nyitottak folyamatosan az élő Isten megszólító szavára, akkor nem érkezik el hozzájuk az új kezdés üzenete. De fordítva is igaz: hogyan lehetne egy közösség, vagy egy ember folyamatosan nyitott Isten hangjára, ha nincs ott a szívében a Róla szóló bizonyos ismeret, hit, meggyőződés? Ha elvész a szívéből, vagy soha meg sem született benne az Isten-ismeret, akkor nem fogja meghallani az újat. Mert ha hallja is az üzenetet, bolondságnak fogja tartani.

Gondolkozz azon, hogy neked melyik oldalon van szükséged megújulásra, növekedésre! Hol látod a hiányosságot? Alapvetően ez a nagyon mély bizonyosság hiányzik belőled, hogy tudnád, kicsoda Isten, milyen Ő? Vagy megvan ez a nagyon mély bizonyosság, amit semmi el nem vehet, mert bezártad a szívedbe az Evangélium igazságát - csak annyira halott már, hogy az hiányzik belőled, hogy nap mint nap keresd Őt, meg akard Őt hallani, meg akarjad Őt érteni? Ma is tudni akarod, hogy Ő mit akar veled és mit készít neked, és hogyan jár veled az élet minden napján? Mind a kettőre szükség van. Mély és alapvető, megingathatatlan ismeret, hogy ő szeret és meghalt érted Krisztusban, megbocsátott, gyermekévé fogadott, és ettől semmi el nem választhat, akármilyen történik. Ugyanakkor folyamatos nyitottság, imádság, keresés, hogy mit üzen most az igéjében, hogyan munkálkodik most, mire indít most. Ezt jelenti órá hallgatni. És ha ez a kettő együtt van, az dinamit, erő: akkor van esélyed arra, hogy legyőzd a külső és belső szidalmazó, gyalázkodó, gyűlölködő hangokat.

Ahhoz, hogy ez valóság legyen benned, be kell fogadnod ezt egyszer, véglegesen, és gyakorolnod kell magad benne folyamatosan. Idő kell hozzá, és neked is időt kell szánnod erre. Nem fog végbemenni magától – ezt Isten cselekszi meg. De ahhoz, hogy megcselekedje, ki kell tenned magad az Ő jelenlétének. Ezért hívlak arra: ha hallani akarod Isten hangját, ha akarod, hogy újat kezdjen az életedben, szabadítást adjon és helyreállítson, akkor tedd ki magad az Ő igéjének, tedd ki magad a keresztyén közösségnek, tedd ki magad a gyógyító imádságnak! Isten felépít, és egyre jobban megismered a hangját.

3. Végül: honnan kapunk erőt így hallgatni Istenre? Honnan kapunk erőt ebbe begyakorolni magunkat?

Bármikor feltehetnénk ezt a kérdést, de most mondjuk is ki: van-e több a Bibliában, mint ameddig eljutottunk most? Azt mondod: rendben, megértettem, hogy mit jelent Istenre hallgatni, az Evangéliumot befogadni, szívbe zárni, s ugyanakkor nyitottnak maradni és figyelni. Talán azt is megtapasztaltad már, hogy ez munka, sok-sok gyakorlás és kitartás kérdése is. De talán azt érzed: nincs nekem ehhez erőm. Vagy nincs mindig erőm hozzá. Nincs mindig kedvem. Nincs mindig motivációm. Néha nagyon van, néha meg nagyon nincs. Mi tud energizálni? Mi tud motivációt, lelkesedést, erőt adni?

A keresztyénység azért hirdet jó hírt, mert nem annyit mond, hogy nézd, így kellene tenni, ez az út, most szedd össze a erődet és menj, próbáld meg! Hanem azt mondja: nézd, így kellene tenni, ez az út - találkozz ezzel, nézzed ezt, szemléld ezt, szeresd ezt! Imádd azt a Jézust, Aki így is tett helyetted, érted, és így is tesz veled, és így is tesz benned! Ő az erő.

Ézsaiás azt mondja: „*A gyalázkodók úgy járnak, mint a ruha, amelyet megrág a moly.*” Vele szemben, Isten azt mondja: „*az igazságom és a szabadításom örökre megmarad.*” Ez a kettő egymás mellett, hogy ne féljete az emberek gyalázkodásától, ne rendüljete meg a szitkozódásaiktól, mert úgy elvész minden: ők, meg amit mondanak, mint a ruha, amit megrág a moly - de az én igazságom, az én szabadításom, amit én újat kezdek, az örökre megmarad. Amikor ezen a kettőn gondolkodom, akkor nem tudtam ennek a titkát nem Jézusban látni. Miért?

Ha valahol látni akarjuk a gúnyt, a gyaláztatot, a szidalmat – Jézus történetében látjuk. Amikor Pilátus, mint római helytartó végül dönt, és átadja Jézust a zsidó vallási vezetőknek, akik azt követelik, hogy végezze ki, akkor a következő mozzanat az, hogy felöltöztetik királyi ruhába, töviskoszorút nyomnak a fejére, királyi köntöst terítenek rá, botot adnak a kezébe, és közben gúnyolják, köpködik, és gyalázzák. „Íme a zsidók királya!” S aztán amikor vége ennek a szennyes játéknak, és Jézust keresztre feszí-

tik, akkor ott ugyanez a gyalázkodás folytatódik. A körülállók egy része gúnyolódik, szórakozik. Azt kiabálják: „ha másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni? Szálljon le a keresztről!” Döbbenetes látni azt a Jézust, aki ezt a mérhetetlen indulatot, mocskot és gúnyt kapja, miközben a halálát szenvedni el. Érted meg értem. - És közben ezekért az emberekért imádkozik. Nem ül fel ennek a gúnynak. Nem pusztítja el ez a gúny a belső tartását, mert Isten előtt van, Istenre hallgat. Tudja, hogy ki Ő, tudja, miért van ott, tudja, hogy mit visz végbe. Akármilyen nyomorult is legyen ez a helyzet.

Mennyire igaz Jézusra az, amit Ézsaiás mond, hogy Ő nem rendül meg az emberek szitkozódásaitól és gyalázkodásaitól! De az Isten igazsága és szabadítása Őbenne és Őrajta örökre megmarad! *„Mikor gyalázták, nem viszonzta a gyalázást, amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél. Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnnek, az igazságnak éljünk. Az ő sebei által gyógyultatok meg...”* (1.Pét.2.23-24.)

És ha megérted, hogy mindez Jézussal érted történt, hogy meggyógyulj általa; azért, hogy ne kelljen kiszolgáltatva lenned más emberek gondolatainak, gyalázásának, szitkainak, amikor el akarod hinni, hogy Isten újat kezd; ha megérted, mindez azért történt Vele, hogy neked még csak attól se kelljen függeni, ahogy önmagadat megveted, kárhoztatod és vádolod, mindez azért történt, hogy téged helyreállítson – akkor ebből erőt kapsz arra, hogy odahallgass Istenre, szívedbe zárd az Ő igazságát és az egész lényeddel Őt hallgasd! Miért? Mert ha ezt a Jézust egyszer így meglátod és megérted, akkor nem az fog munkálni benned, hogy jónak kell lenned, meg kell javulnod, méltóvá kell válnod – hanem leborulsz, és azt mondd: köszönöm, Uram, hogy ennyire szeretsz engem! Amikor leborul az ember, és imádja Őt, akkor kezd megváltozni a szíve. És amikor elkezd megváltozni a szíve és a belsője, akkor lesz új emberré.

Tehát Isten Krisztusban újat hirdet. *„Bűneinket maga vitte fel testében a fára.”* És amikor felvitte, minden szidalom és minden gyalázat rajta volt. Gondolod, hogy át tudod most adni neki mindazt a gyalázást, amit hordozol? Gondolod, hogy ennek a Jézusnak nagyobb hatása lehet rád, mint annak, amit más emberek, vagy a saját szíved mond rólad? Gondolod, hogy képes vagy meghallani, hogy Isten drága, értékes, szerető, megbocsátó, felemelő, megépítő üzeneteit akarja mélyen a szívedbe plántálni, és felülírni mindazokat a sötét képeket, amelyek ott uralkodnak? Engeded, hogy az Ő hangja felülírja önmagad megvetésének belső hangját? Tedd meg! Imádd az Urat, és meggyógyul a lelked. Hallgasd Őt, és megújul az életed.

Lehet, hogy a megújulás szüksége egészen konkrét most az életedben valamilyen területen. Lehet, hogy nagyon nehéz elhinned, hogy Isten még újat kezd. Ha így van: kérj imádságot, hogy Isten Lelke írja beléd az Ő igazságát! Ha pedig úgy vagy most itt, hogy nincs semmi konkrét kérdés, nagyjából működik az élet, kicsit rossz, kicsit jó, amilyen általában - akkor azon gondolkozz el, miben kell megújulnod ezáltal a Jézus által! Abban, hogy igazán a szívedbe zárjad a változhatatlan nagy igazságokat, mert ezekben nagyon bizonytalan vagy? Most éppen megvan, de ha kicsit nehezebb lesz a helyzet, egy pillanat alatt elvész? Vagy pedig nagyon jól tudod, mi az igazság, be van zárva a szívedbe, vagy talán már csak a fejedbe, s abban kellene megújulnod, hogy nap mint nap hallgasd Őt? Hogy folyamatosan nyitott légy arra a szóra, amit Ő küld, ahogy Ő beszél veled, ahogy Ő cselekszik az életedben? Hogy ne maradj le róla! Ahol vagy ebben a történetben, ott nyisd meg magad Jézusnak, és borulj le Előtte, adj hálát Neki, és imádd Őt! És Isten valóban újat kezd az életedben.

Amen

(Lovas András)